EUROPSKA
KOMISIJA

Bruxelles, 4.12.2013.
COM(2013) 858 final

IZVJEŠĆE KOMISIJE EUROPSKOM PARLAMENTU, VIJEĆU I EUROPSKOM GOSPODARSKOM I SOCIJALNOM ODBORU

o primjeni Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima (dostava pismena)

IZVJEŠĆE KOMISIJE EUROPSKOM PARLAMENTU, VIJEĆU I EUROPSKOM GOSPODARSKOM I SOCIJALNOM ODBORU

o primjeni Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima (dostava pismena)

1. UVOD

Suradnja među pravosudnim tijelima država članica Europske unije temelj je europskog područja slobode, sigurnosti i pravde iz članka 3. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji. Takva suradnja posebno je potrebna radi osiguranja učinkovitog slanja sudskih i izvansudskih pismena u svrhe dostave između država članica. Dostava pismena dio je svakog sudskog predmeta. Brzo i sigurno slanje pismena od ključne je važnosti za uspješno suđenje i zaštitu prava stranaka, posebno tuženika, u sudskom postupku.

Prije djelovanja Unije po tome pitanju, na prekograničnu dostavu pismena među državama članicama uglavnom se primjenjivala Haaška konvencija iz 1965. o dostavi pismena[1].

Europska unija je 29. svibnja 2000. donijela Uredbu (EZ) br. 1348/2000[2] u kojoj su propisana postupovna pravila za lakše prekogranično slanje pismena („Uredba iz 2000."). Uredba se primjenjivala na sve države članice Europske unije, osim Danske. Međutim, njezina je primjena proširena na Dansku na temelju usporednog sporazuma sklopljenog između Unije i Danske[3].

Dana 1. listopada 2004. Europska komisija donijela je izvješće[4] o primjeni Uredbe iz 2000. U izvješću je donesen zaključak da se Uredbom poboljšalo slanje i dostava pismena među državama članicama od početka njezine primjene u 2001. U izvješću je međutim navedeno da je potrebno unaprijediti stupanj znanja tijela uključenih u primjenu Uredbe, posebno lokalnih tijela, te da bi se prilagodbom određenih odredbi Uredbe mogla dalje poboljšati i olakšati primjena Uredbe. Zbog toga je Komisija 2005.[5] godine predložila izmjene.

---

1 Konvencija od 15. studenoga 1965. o dostavi u inozemstvo sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima http://hcch.e-vision.nl/index_en.php?act=conventions.text&cid=17

2 Uredba Vijeća (EZ) br. 1348/2000 o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvanskudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima SL L 160, 30.6.2000., str. 37–52, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32000R1348:EN:NOT

3 Sporazum između Europske zajednice i Kraljevine Danske o dostavi sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima, SL L 300/55, 17.11.2005., http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/site/en/oj/2005/l_300/l_30020051117en00550060.pdf . Taj je sporazum stupio na snagu 1. srpnja 2007.

4 Izvješće Komisije Vijeću, Europskom parlamentu i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o primjeni Uredbe Vijeća (EZ) 1348/2000 o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima {SEC(2004)1145, COM/2004/0603 završna verzija. http://eurlex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prod!DocNumber&lg=en&type_doc=COMfinal&an_doc=2004&nu_doc=603

5 Prijedlog Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća o izmjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000 od 29. svibnja 2000. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima (COM(2005) 305 završna verzija - 2005/0126 (COD)).

Od 13. studenoga 2008. Uredba iz 2000. zamijenjena je Uredbom (EZ) br. 1393/2007[6] Europskog parlamenta i Vijeća („Uredba iz 2007.“ ili „Uredba“). Uredba se jednako primjenjuje na Dansku u skladu s usporednim sporazumom između EU-a i Danske.

Najvažnije izmjene koje su uvedene Uredbom iz 2007. su sljedeće:

- zahtjev da tijelo za zaprimanje pismena mora poduzeti potrebne mjere kako bi izvršilo dostavu pismena čim prije moguće, a u svakom slučaju od mjesec dana od primitka;

- priprema novog standardnog obrasca za obavješćivanje primatelja o pravu da odbije primiti pismeno;

- uvođenje jedinstvene naknade u unaprijed utvrđenom iznosu za troškove dostave, koju države članice propisuju unaprijed; i

- ujednačeni uvjeti za dostavu poštom.

U članku 24. Uredbe iz 2007. predviđeno je da Komisija mora najkasnije do 1. lipnja 2011. i svakih pet godina nakon toga preispitati primjenu Uredbe te, ako je potrebno, predložiti izmjene.

Komisija je 2011. provela studiju[7] u cilju prikupljanja podataka i ocjenjivanja primjene Uredbe (dalje u tekstu „studija“). Studija sadrži pravnu analizu i empirijski dio koji se temelji na istraživanju provedenom među različitim skupinama zainteresiranih strana iz svih država članica[8].

O primjeni Uredbe iz 2007. razgovaralo se na sastancima Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima 14. siječnja 2008., 18. rujna 2008., 30. travnja 2009., 23. lipnja 2010. i 9. - 10. veljače 2012. Nadalje, Komisija je uzela u obzir pisma građana, pritužbe, peticije i odluke o prethodnom pitanju Suda Europske unije u vezi s Uredbom[9].

U ovom je izvješću predstavljena prva ocjena Komisije o primjeni Uredbe iz 2007. u razdoblju između 2008.- 2012.

2. GLAVNI ELEMENTI UREDBE

Ova se Uredba primjenjuje u građanskim i trgovačkim stvarima kada je sudsko ili izvansudsko pismeno potrebno poslati iz jedne države članice u drugu u svrhu dostave. U njoj su predviđeni različiti načini slanja između država članica, posebno putem tijela za slanje i

---

6 Uredba (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima (dostava pismena) i o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000., OJ L 324, 10/12/2007 P. 0079 – 0120, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32007R1393:EN:HTML .

7 MainStrat, studija o primjeni Uredbe (EZ) br. 1939/2007 o dostavi sudskih i izvansudskih pismena u građanskim i trgovačkim stvarima, završno izvješće iz 2012.

8 Ukupno je provedeno 465 razgovora u cijelom EU-u i 38 europskih stručnjaka predstavilo je svoja stajališta i preporuke.

9 Posebno predmet C-14/08 Roda Golf & Beach Resort SL i predmet C-325/11 Alder.

zaprimanje, putem pošte, putem konzularnih ili diplomatskih kanala ili izravno[10]. Posebnim pravilom o određivanju datuma dostave štite se interesi podnositelja zahtjeva i primatelja dostave. Primatelj je dodatno zaštićen pravilima o korištenju jezika u pismenima koja se dostavljaju i pravilima koja sudovi moraju poštivati u slučaju odsutnosti tužene osobe. Dostava ne smije uključivati plaćanje troškova ili poreza u naslovljenoj državi članici, osim ako se radi o posebnoj vrsti usluge ili dostavi putem pravosudnog službenika. U tom slučaju podnositelj zahtjeva snosi troškove jedinstvene naknade u unaprijed utvrđenom iznosu.

Države članice obavezne su dostaviti Komisiji podatke nužne za učinkovitu primjenu Uredbe. Svaka država članica ima središnje tijelo[11] za dostavu informacija tijelima, traženje rješenja za poteškoće i prosljeđivanje zahtjeva za dostavu na zahtjev tijela za slanje mjerodavnom tijelu za zaprimanje.

3. PRIMJENA UREDBE

Općenito se može zaključiti da je primjena Uredbe učinkovita i da je njome ostvaren cilj veće pravne sigurnosti prilikom prekograničnog slanja pismena te brzina i učinkovitost slanja između država članica.[12] Nekim je elementima svejedno potrebno posvetiti pozornost u cilju ocjene treba li dalje unaprijediti sustav slanja između država članica te kako se to može učiniti.

3.1. Područje primjene Uredbe

Ova se Uredba primjenjuje na sudska i izvansudska pismena koja se moraju slati iz jedne države članice u drugu u svrhu dostave u građanskim i trgovačkim stvarima. Javilo se nekoliko pitanja u odnosu na područje primjene Uredbe:

3.1.1. Koji se dokumenti mogu slati između država članica u svrhu dostave: pojam sudskih ili izvansudskih pismena

U predmetu C-14/08 (*Roda Golf*), Sud Europske unije presudio je da nacionalno pravo ne može odrediti koji se dokumenti mogu slati u skladu s Uredbom između država članica u svrhe dostave. Pitanje koje je postavljeno Sudu odnosilo se na dostavu javnobilježničkog akta u nedostatku sudskog postupka. Sud je objasnio da je pojam „izvansudsko pismeno“ u smislu članka 16. Uredbe iz 2000. (koji je isti kao članak 16. Uredbe iz 2007.) pojam Unije koji je potrebno tumačiti neovisno. Uzimajući u obzir ciljeve Ugovora i Uredbe, koji imaju za cilj uspostavu dostave unutar Unije u svrhu odgovarajućeg funkcioniranja unutarnjeg tržišta, pravosudna suradnje ne može biti ograničena samo na sudske postupke već se može primjenjivati i u nedostatku sudskih postupaka. U skladu s time, Sud je smatrao da je dostava javnobilježničkog akta u nedostatku sudskog postupka u okviru područja primjene Uredbe.

---

[10] To znači dostavu putem nadležnih osoba države članice primateljice kada je to dopušteno u skladu sa zakonom države članice.

[11] Savezna država, država s nekoliko pravnih sustava ili ona koja ima neovisne teritorijalne jedinice mogu odrediti više od jednog takvog tijela ili središnjeg tijela.

[12] Ukupno 78,5% ispitanika studije za ocjenjivanje slagalo se s općom percepcijom da se stupanje Uredbe na snagu poboljšalo i ubrzalo dostavu pismena među državama članicama, vidi uputu u fusnoti 7., str. 22.

3.1.2. Kada je potrebno slati sudska ili izvansudska pismena iz jedne države članice u drugu u svrhu dostave?

U predmetu C-325/11 (*Alder*), Sudu Europske unije upućeno je još jedno važno pitanje u vezi s područjem primjene Uredbe. Pitanje je primjenjuje li se nacionalno pravo na situacije u kojima se dokument mora slati, u skladu s Uredbom, između država članica u svrhu dostave. U ovom predmetu, dvoje građana iz Njemačke pokrenulo je postupak pred poljskim sudovima protiv dvaju građana iz Poljske. U skladu s poljskim postupovnim pravom, podnositelji tužbenih zahtjeva koji su stranci moraju odrediti predstavnika u Poljskoj koji će biti ovlašten za primanje dostave pismena. U protivnom, pismena se prilažu u spis i to se smatra dostavom. Podnositelji zahtjeva nisu imenovali predstavnika i njihova je tužba odbačena nakon rasprave kojoj nisu nazočili. Sud je zaključio da se u slučaju primatelja dokumenta s prebivalištem u drugoj državi članici dostava sudskog pismena mora vršiti u skladu sa zahtjevima Uredbe[13]. To znači da sustav kojim se zahtjeva imenovanje predstavnika u državi članici suda u svrhe dostave sudskih pismena strankama s prebivalištem u drugim državama članicama nije u skladu s Uredbom.

3.1.3. Dostava elektroničkim putem

Dostava elektroničkim putem novi je način dostave koji je u nastajanju u državama članicama. U mnogim sustavima u kojima postoji takav način dostave, građani (obično trgovačka društva ili financijske institucije) registriraju se kod nadležnog suda što im omogućuje izravnu dostavu elektroničkim putem. U Uredbi se trenutno ne spominje dostava elektroničkim putem. U nekim su se državama članicama javila pitanja trebaju li se strani državljani registrirati u nacionalni sustav za elektroničku dostavu te smatra li se dostava pismena tim građanima prekograničnom dostavom u svrhe primjene Uredbe. Odgovor na to pitanje ima važne posljedice, kao što su primjenjuje li se pravo odbiti primiti pismeno koje nije napisano na jednom od jezika predviđenim u članku 8. Uredbe. Treba razmotriti pitanje treba li dostava elektroničkim putem biti dostupna na prekograničnoj razini te kako bi se u tom slučaju trebala primjenjivati Uredba. Uvođenjem dostave elektroničkim putem kao jednog od načina dostave predviđenih u Uredbi može se poticati učinkovito korištenje tehnologije te smanjiti troškovi i kašnjenja u slučaju sporova na velike udaljenosti. Provodi se nekoliko pilot projekata, kao što je projekt „Dostava dokumenata putem e-pravosuđa“ koji sufinancira Komisija. Cilj je ovog projekta uspostaviti dematerijaliziranu i sigurnu razmjenu pismena putem elektroničke platforme između ministarstava pravosuđa, sudova, pravosudnih službenika i odvjetnika. Projekt je povezan s projektom e-Codex koji ima za cilj unaprijediti prekograničnu razmjenu informacija u sudskim postupcima na siguran, dostupan i održiv način.

3.1.4. Dostava dokumenata i ukidanje egzekvature

Postupno ukidanje egzekvature donosi potrebu za višim stupnjem usklađenosti nacionalnih pravila o građanskom postupku, općenito, i, posebno,o pravilima o dostavi dokumenata. Za vrijeme rasprava tijekom pregovora o prijedlogu Komisije za uredbu o nadležnosti i priznavanju i izvršenju presuda u građanskim i trgovačkim stvarima (Uredba Bruxelles I)[14], prijedlogu Uredbe o osnivanju Europskog naloga za zamrzavanje bankovnih računa u cilju olakšavanja prekograničnog povrata dugova u građanskim i trgovačkim stvarima,[15] i

---

13 Presuda u predmetu C- 325/11 (*Alder*) od 19.prosinca 2012.

14 COM(2010)0748

15 COM(2011)445 završna verzija

prijedlogu Uredbe o uzajamnom priznavanju jamstava u građanskim stvarima [16] pokazalo se da se pravila država članica bitno razlikuju u temeljnim pitanjima kao što su:

- vrsta pismena koja se dostavljaju strankama u sudskom postupku: dok se pismena kojima se pokreće postupak općenito dostavljaju u svim državama članicama, postoje razlike u dostavi presuda, sazivanju rasprava itd. Presude se, na primjer, u nekim državama članicama dostavljaju čak i kao uvjet za izvršenje presude iz države članice suđenja, dok se presude u drugim državama članicama obično ne dostavljaju, ali ih same stranke moraju preuzeti na sudu;

- okolnosti u kojima se dostavljaju pismena: na primjer, u nekim se državama članicama pismena ne dostavljaju kada u stranke bile nazočne ili su imale predstavnika u postupku, u nekim državama članicama se presuda obavezno dostavlja kao prvi korak u postupku izvršenja.

- tko dostavlja pismena: u nekim državama članicama dostava je u nadležnosti stranaka, dok u drugim državama članicama dostavu pismena organizira sud. U nekoliko država članica nadležnosti se razlikuju ovisno o vrsti pismena koje mora biti dostavljeno (pismeno kojim se pokreće postupak, sazivanje rasprave, presuda itd.);

- kome se pismena dostavljaju: na primjer, u nekim državama članicama pismena se dostavljaju strankama osobno, dok u drugim državama članicama pismena ili određene vrste pismena mogu ili čak moraju biti dostavljena pravnom zastupniku u državi u kojoj se vodi postupak;

- o pravnim posljedicama dostave (npr. početak rokova, na primjer, za žalbu, za izračun interesa) ili neuspješne dostave (npr. mogućnost posebnih pravnih lijekova).

Kao rezultat tih razlika, nije sigurno u kojim se okolnostima primjenjuje zaštita predviđena Uredbom. Posebno nije sigurno da će stranci kao tužene osobe biti zaštićeni, ako je prikladno, pravilima Uredbe o pravu odbiti prihvatiti pismeno (članak 8.), datumu dostave (članak 9.) i pravima na obranu u slučaju ogluhe.

Javlja se pitanje u kojoj su mjeri te razlike između zakona država članica i manjka pravne sigurnosti za građane prikladne u kontekstu pravosudne suradnje u Europskoj uniji, posebno u svjetlu ukidanja egzekvature kada je zaštita prava obrane presudan element koji je potrebno zaštiti preko granica.

3.1.5. Zaključci o području primjene

Prethodne točke pokazuju da će za zadovoljavajuću primjenu Uredbe možda biti potrebno objašnjenje područja primjene instrumenta na razini Unije. Osim toga, potrebno je riješiti problem pravne nesigurnosti koja nastaje iz razlika u nacionalnim postupovnim pravima. To je posebno važno u svjetlu ključne uloge koju Uredba ima u području pravosudne suradnje u građanskim stvarima i ukidanja egzekvature. Danas postoji mnogo više iskustva u tome nakon mnogo godina primjene zajedničkih pravila o slanju pismena u prekograničnim predmetima. Sada je možda prikladno razmotriti potrebu za rješavanjem problema te pravne nesigurnosti, posebno putem zajedničkih minimalnih standarda o tome koje bi dokumente trebalo dostaviti

[16] COM(2011)276 završna verzija.

strancima, kome bi trebalo dostaviti dokumente te u kojem trenutku je potrebno izvršiti dostavu. Na taj način će se osigurati ujednačenija zaštita tuženika u Uniji i povećati pravna sigurnost i zaštita prava obrane.

3.2. Ograničenja područja primjene Uredbe

3.2.1. Neprimjenjivanje Uredbe u slučajevima kada nije poznata adresa osobe kojoj se dostavlja pismeno

Uredba se ne primjenjuje u slučajevima kada nije poznata adresa osobe kojoj se dostavlja pismeno. U tom području prijavljeni su problemi. Ponekad se dokumenti šalju uz očekivanje da će središnja tijela osnovana u skladu s člankom 3. Uredbe pomoći pronaći primatelja. U drugim slučajevima, primjenjivala se Uredba (EZ) br. 1206/2001[17] („Uredba o dokazima“) u cilju pronalaženja adrese osobe kojoj se dostavlja pismeno. Međutim, ova je druga metoda kritizirana kao previše opterećujuća jer se samo u svrhu dostave dokumenata moraju koristiti dva različita pravna instrumenta. Osim toga, upitno je li Uredba o dokazima odgovarajući instrument za pronalaženje adrese stranke, posebno u svjetlu područja primjene te Uredbe i zahtjeva, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom (b) Uredbe o dokazima, za navođenje imena i adresa stranaka u postupku, što pretpostavlja da su primatelji poznati.

Pitanje kako i na koji način pronaći adresu tuženika važno je, posebno u svjetlu primjene nekoliko instrumenata građanskog prava, kao što su Uredba (EZ) br. 44/2001 o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (vidi članak 26. te Uredbe)[18] i Uredba (EC) br. 2201/2003 o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću (vidi članak 18. te Uredbe). Tim se instrumentima omogućuje zastoj postupka toliko vremena koliko je potrebno da se utvrdi da je tuženik bio u mogućnosti primiti pismeno o pokretanju postupka ili istovjetno pismeno, dovoljno rano da bi mogao pripremiti svoju obranu, ili da su poduzeti svi potrebni koraci s tim ciljem. Sud Europske unije odlučio je, u odnosu na članak 26. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 44/2011 da sud u toj situaciji može razumno nastaviti s postupkom, samo ako je utvrdio da su u svrhu potrage za tuženikom provedene sve istrage u skladu s načelima dužne pažnje i dobre vjere (vidi predmet C-327/10 *Hypoteční banka protiv Lindner*, stavak 52. i predmet C-292/10 *Cornelius de Visser*, stavak 55.). U tom je pogledu važno znati što se može očekivati kao „nužan korak“ i tko će ga poduzeti (sud za kojem je započelo suđenje, središnje tijelo ili agencija za primanje dokumenata u državi primateljici).

U svjetlu tih okolnosti, potrebno je razmotriti na koji način riješiti jednostavnu i praktičnu poteškoću pronalaska adrese osobe kojoj mora biti dostavljeno pismeno te objasniti obveze nadležnih tijela uključenih u dostavu. Treba razmotriti da se na situacije kada nije poznata adresa tuženika ne primjenjuje ova Uredba uz određene obveze provedbe potrage za adresom tuženika. Mora barem biti objašnjeno u kojoj mjeri bi tijela za zaprimanje pismena trebala tražiti adresu tuženika ako je adresa poznata, ali se ne čini ispravnom.

3.2.2. Dostava pismena državama

Ova se Uredba ne primjenjuje, posebno, na porezne, carinske ili upravne stvari ili na odgovornost države za radnje ili propuste u izvršavanju javnih ovlasti (*acta jure imperii).* U

---

[17] Uredba Vijeća (EZ) br. 1206/2001 o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima SL L 174, 27.6.2001.

[18] Uredba (EZ) 44/2001 će biti zamijenjena Uredbom (EZ) br. 1215/2012 od 11. siječnja 2015.

nekim državama članicama postavljena su pitanje o dostavi pismena državama. U članku 1. navedene su stvari isključene iz područja primjene Uredbe. Nasuprot tome i u skladu sa smjernicama Suda Europske unije o tumačenju pojma „građanske i trgovačke stvari“ u sporovima između javnih tijela i privatnih osoba, Uredba se može primjenjivati na takve sporove u mjeri u kojoj se oni odnose na građanske tužbe i predmetna država djeluje kao privatna osoba (*acta iure gestionis*). Treba napomenuti da čak i kada je primatelj sudskog ili izvansudskog pismena u građanskoj ili trgovačkoj stvari država ili državno tijelo, za dostavu pismena u inozemstvo mogu se koristiti svi načini slanja predviđeni u Uredbi.

3.3. Brzina slanja i dostave

Kada se dostava pismena vrši putem agencija za slanje i zaprimanje, vremensko razdoblje za izvršenje zahtjeva je mjesec dana[19]. Međutim, nisu utvrđeni rokovi za slanje pismena poštom, izravnom dostavom ili diplomatskim putem.

Čini se na temelju rezultata studije da se dostava između država članica malo ubrzala nakon Uredbe iz 2007. u usporedbi s Uredbom iz 2000. (vidi Prilog 1.) Taj se rezultat može smatrati zadovoljavajućim, posebno kada se usporedno s tim povećao broj zahtjeva za prekograničnu dostavu. Na primjer, u Njemačkoj se broj povećao s 14 463 predmeta u 2009. na 16 329 predmeta u 2010., dok se u UK-u broj predmetna povećao s 9 852 u 2009. na 10 395 predmeta u 2010. Međutim, pismena su dostavljana brže nego prije. Stoga se može zaključiti da je Uredba iz 2007. ostvarila svoj cilj daljeg ubrzanja dostave između država članica.

Međutim, empirijski podaci pokazuju da su njome još uvijek propisane relativno velika kašnjenja za dostavu u inozemstvo. Posebno kada se pismena prenose putem tijela za slanje i zaprimanje, vrijeme koje je potrebno za djelovanje tih tijela, sve zajedno, još uvijek u nekim predmetima traje nekoliko mjeseci. Ta se kašnjenja mogu objasniti s nekoliko čimbenika. Kao prvo, potrebno je određeno vrijeme da se krivo naslovljeni zahtjev proslijedi nadležnom tijelu za primanje. Još važnije je napomenuti da se čini da je većina kašnjenja rezultat manjka jezičnih vještina agencija (agencije ne vladaju jezicima za koje su njihove države članice navele da su prihvatljivi za primanje pismena) i/ili nedovoljnog poznavanja primjenjivih pravila (vidi točku 3.3. u nastavku). Neka su kašnjenja prijavljena kao rezultat nedovoljne opremljenosti središnjih tijela (vidi točku 3.4. u nastavku). Međutim, učinkovita provedba kaznenog postupka u integriranoj Uniji zahtijeva brzu dostavu dokumenata. Stoga je potrebno istražiti načine kako dodatno skratiti vrijeme dostave, posebno putem elektroničkih načina slanja i dostave.

3.4. Tijela za slanje i zaprimanje

Glavni način slanja pismena u skladu s Uredbom jest putem tijela za slanje i zaprimanje.[20]

Općenito je navedeno u izvješću da tijela funkcioniraju na zadovoljavajući način u skladu s Uredbom osim nedostatka jezičnih vještina i/ili nedovoljnog poznavanja pravila iz Uredbe[21]. Na primjer, u izvješću je navedeno da tijela za zaprimanje odbijaju zahtjeve koji nisu na službenom jeziku predmetne države članice iako je ta država članica prihvatila druge jezike u

---

19 Članak 7. stavak 2. Uredbe:

20 Tijela su državni službenici, tijela ili druge osobe koje su države članice odredile nadležnima za slanje sudskih pismena za dostavu .

21 Ukupno 29,9% ispitanika studije za ocjenjivanje smatrali su da činjenica da tijela za zaprimanje i slanje nisu upoznata s Uredbom (što uključuje i korištenje netočnih jezika) predstavlja problem s obzirom na decentralizirani model suradnje između lokalnih tijela. Vidi uputu u bilješki 7., str. 26 i 160.

skladu s člankom 4. stavkom 3. Uredbe. Osim toga, čini se da su tijela za zaprimanje povremeno odbijala dostavu dokumenata jer nije preveden na njihov službeni jezik, što može biti protivno članku 8. stavku 1. Uredbe.

3.5. Središnja tijela

Središnja tijela imaju pomoćnu, ali važnu, funkciju jer su odgovorna za davanje informacija tijelima za slanje, traženje rješenja za poteškoće koje bi se mogle pojaviti za vrijeme slanja pismena na dostavu i prosljeđivanje zahtjeva za dostavu nadležnom tijelu za zaprimanje, u iznimnim okolnostima.

Općenito govoreći, čini se da središnja tijela djeluju zadovoljavajuće u skladu s Uredbom. Ukupno 49,6% ispitanika studije smatrali su da središnja tijela vrlo učinkovito i djelotvorno rade, a samo 18% ispitanika smatralo je njihov rad neučinkovitim ili nedjelotvornim.[22] U studiji su ipak spomenuti neki problemi.

Prvo, u nekim je državama članicama prijavljeno da središnja tijela nisu dovoljno tehnički opremljena (npr. nisu kompjuterizirana). Takva situacija mogla bi imati negativne posljedice na brzinu i sigurnost slanja.

Drugo, u studiji je spomenuto da neka tijela za slanje očekuju da će im središnja tijela pomoći pronaći primatelja čija adresa nije poznata. Možda nije potpuno jasno iz Uredbe u kojoj mjeri središnja tijela moraju pružiti pomoć u tom smislu. U odnosu na problem s pronalaženjem adrese osobe kojoj treba dostaviti pismeno, potrebno je razmotriti i razjasniti ulogu središnjih tijela radi osiguranja ujednačene primjene i očekivanja u skladu s Uredbom.

I konačno, čini se da se podaci o središnjim tijelima koje su države članice navele u Pravosudnom atlasu[23] razlikuju među državama članicama. U nekim su slučajevima podaci detaljniji nego u drugima. U članku 23. stavku 1. u kombinaciji sa člankom 3. Uredbe nisu navedene jasne smjernice o tome koje podatke države članice moraju dostaviti. Možda bi trebalo uskladiti zahtjeve u vezi s dostupnim podacima kako bi oni bili najkorisniji korisnicima sustava.

3.6. Jezik zahtjeva za dostavu

Sve države članice osim Luksemburga prihvaćaju engleski kao jezik za primanje zahtjeva za dostavu pismena (vidi Prilog 2.). Prema tome, čini se da se među državama članicama koristi jedan jezik. Osim toga, čini se da sve države članice, osim Irske, Luksemburga i Malte, prihvaćaju zahtjeve na barem još jednom jeziku uz njihove službene jezike. Više od pola država članica prihvaća zahtjeve na tri, četiri ili čak pet (Francuska) država članica.

---

22 Vidi uputu u bilješki 7., str. 165.

23 Europski pravosudni atlas u građanskim stvarima je informativno web-mjesto koje održava Europska komisija. Trenutno je u postupku migracije na portal e-pravosuđe.

3.7. Jezik pismena koja se dostavljaju - pravo odbiti prihvatiti dokument

Cilj je članka 8. Uredbe jamčiti postupovna prava primatelja koji može odbiti dokument ako nije napisan na službenom jeziku mjesta gdje se vrši dostava ili na jeziku koji primatelj razumije. U odnosu na primjenu ovog članka, Komisija je upozorena na nekoliko problema[24].

U predmetu C-14/07 (*Weiss*) Sud Europske unije ispitao je neke praktične vidove prava na odbijanje. U navedenom predmetu, primatelj je odbio prihvatiti dostavu na osnovu toga da je na jezik propisan u članku 8. Uredbe preveden samo zahtjev, ali ne i prilozi. Sud je smatrao da primatelj pismena kojim se pokreće postupak nema pravo odbiti primiti taj dokument ako se prilozi pismena koji nisu prevedeni sastoje od dokumentarnih dokaza koji služe samo kao dokazno sredstvo, a nisu nužni za razumijevanje predmeta tužbe i činjeničnog stanja. U istom je predmetu traženo od Suda da odluči o ulozi ugovorne odredbe između primatelja i podnositelja zahtjeva u kojoj je primatelj pristao da se dopisivanje između stranaka vrši na jeziku države članice pošiljateljice. Sud je smatrao da takva odredba ne dovodi do pretpostavke da primatelj zna taj jezik, ali da ipak predstavlja dokaz koji sud mora uzeti u obzir prilikom utvrđivanja razumije li primatelj jezik države članice pošiljateljice.

Nadalje, prijavljeni su problemi u vezi s uporabom standardnih obrazaca u kontekstu ostvarivanja prava na odbijanje.

Prvo, tekst članka 8. nejasan je u odnosu na pružanje informacija o standardnom obliku (Prilog II. Uredbi) u slučajevima kada je pismeno koje se dostavlja na jeziku države članice primateljice i kada, zbog toga, primatelj ne može valjano odbiti dostavu (članak 8. stavak 1. točka (b)). U praktičnom smislu, prilaganjem standardnog obrasca u takvim okolnostima primatelji se mogu dovesti u zabludu da imaju pravo odbiti dostavu.

Drugo, postavljeno je praktično pitanje treba li tuženiku dostavljati Prilog II. Uredbi u cijelosti s tekstom na svim službenim jezicima Unije ili ga se može skratiti tako da sadrži samo tekst na jeziku države članice primateljice. Drugim rješenjem mogle bi se ostvariti financijske i ekološke uštede.

Treće, postavljeno je pitanje o pravnim posljedicama u slučajevima kada tijelo za zaprimanje ne dostavi podatke o pravu na odbijanje (ne dostavi Prilog II.). Nije jasno u skladu s kojim zakonima bi trebalo ocjenjivati učinke takve dostave (tj. valjanost). Sa stajališta pravne sigurnosti primatelja, situacije je nezadovoljavajuća jer se njegova zaštita može razlikovati između država članica. Može biti poželjno ujednačeno rješenje.

Četvrto, prijavljeni su problemi prilikom utvrđivanja je li primatelj opravdano odbio prihvatiti dostavljeno pismeno. U članku 8. Prilogu II. Uredbe propisano je da primatelj može odbiti primiti dostavu pismena ili u trenutku dostave (izravno osobi koja dostavlja pismeno) ili vraćanjem pismena agenciji za zaprimanje. Istovremeno je u Prilogu II. navedeno sa se obrazac mora vratiti zajedno s pismenom koje se dostavlja (izjava primatelja). Prema tome, nejasno je kako valjano ostvariti pravo na odbijanje. U nekim slučajevima primatelji nisu ostvarili pravo na odbijanje u trenutku dostave, ali su vratili ispravno popunjeni Prilog II. (u kojem izjavljuju odbijanje), ali nisu vratili samo pismeno koje se dostavljalo. Postavljeno je pitanje može li se to smatrati valjanim odbijanjem. Iz doslovnog tumačenja teksta članka 8. može se zaključiti da odbijanje ne bi bilo valjano. Upitno je li to zadovoljavajuće tumačenje:

---

[24] Samo 35,7 % ispitanika studije nisu imali problema s primjenom članka 8. Uredbe, dok je njih 52,9 % navelo da su naišli na problem. Vidi uputu u bilješki 7., str. 172.

ako jednostavno vraćanje pismena predstavlja valjano odbijanje, trebalo bi se smatrati valjanim i *a fortior*i brza izjava na obrascu, čak i bez samog pismena. Možda bi to pitanje u Uredbi trebalo razjasniti.

I konačno, u Uredbi je propisana uporaba obrasca za odbijanje, ali ne i način slanja tog obrasca. Na primjer, odbijanje se može izraziti predavanjem obrasca pravosudnom službeniku u trenutku pokušaja dostave ili jednostavnim pismom. Pitanje je li prikladnije uvesti neke službene zahtjeve kako bi se povećala pravna sigurnosti učinkovitog odbijanja pismena dokumenta koji se dostavlja.

3.8. Datum dostave

Općenito se čini da je primjena članka 9. (utvrđivanje datuma dostave) zadovoljavajuća i da je zadovoljen cilj zaštite legitimnih očekivanja i prava podnositelja zahtjeva i primatelja[25]. Međutim, javilo se nekoliko pitanja: Jedno pitanje je utvrđivanje datuma dostave u skladu sa zakonom države članice primateljice (članak 9. stavak 1.) u slučajevima kada se traži dostava određenim načinom iz članka 7. stavka 1. i takav način nije poznat u državi članici primateljici čak i ako nije protivan njezinim zakonima. U takvim slučajevima očito u zakonu države članice primateljice možda nije propisan datum dostave. Postavlja se pitanje može li se u takvoj situaciji u skladu s člankom 9. stavkom 1. zaključiti da se na datum dostave primjenjuje zakon države članice ako u njoj postoji predmetni način dostave.

Nadalje, uvodnom izjavom 15. uzrokuju se nejasnoće u vezi s primjenom članka 9. U njoj se navodi da se članak 9. ne primjenjuje u svim državama članicama i da se njime zahtjeva od država članica da obavijeste Komisiju da se pravilo (ne) primjenjuje u nacionalnim zakonima. Očito je da se u skladu s tekstom Uredbe članak 9. ne primjenjuje u svim državama članicama a trebao bi se, u interesu uključenih stranaka, primjenjivati svuda. Nije nužno da u nacionalnom pravu postoji „sustav dvostrukog određivanja datuma“ kako je navedeno u uvodnoj izjavi 15. Članak 9. primjenjuje se izravno i njime se samo određuje koje se pravo primjenjuje na određivanje datuma iz perspektive podnositelja zahtjeva ili tuženika. Čini se potrebnim u tome smislu dati objašnjenje uvodne izjave 15.

3.9. Trošak dostave

Općenito je pravilo da se na dostavu pismena iz države članice ne naplaćuju nikakvi porezi ili naknade za usluge koje pruža država članica primateljica. Međutim, kada se dostava vrši putem pravosudnog službenika ili nadležne osobe u skladu sa zakonom države članice primateljice ili kada se traži uporaba određenog načina dostave, podnositelj zahtjeva mora snositi troškove takve dostave. Kako bi se olakšao pristup pravosuđu, troškovi bi trebali biti u obliku jedinstvene naknade u unaprijed utvrđenom iznosu.

U načelu, određivanjem jedinstvene naknade u unaprijed utvrđenom iznosu koji je objavljen u Pravosudnom atlasu značajno je povećana transparentnost troškova prekogranične dostave. Međutim, priopćenja nekih država članica nisu dovoljno jasna[26], drugi predviđaju da se ne primjenjuje nikakva naknada iako se čini da to u praksi nije slučaj[27].

---

[25] Najveća skupina (45,6%) ispitanika studije za ocjenjivanje smatrala je da primjena članka nije uzrokovala probleme. Vidi uputu u bilješki 7., str. 175.

[26] Na primjer, u španjolskom priopćenju propisano je da „troškovi su u skladu s predviđenim u primjenjivom španjolskom zakonodavstvu, u kojem trenutno nije naveden niti jedan određeni iznos.“

[27] Nedavno je zaprimljena pritužba o dostavi u Irskoj.

U odnosu na plaćanje troškova prijavljeni su neki praktični problemi. Posebno je navedeno da bi bilo korisno uključiti u podatke navedene u Pravosudnom atlasu pojedinosti o brojevima bankovnih računa tijela, uključujući IBAN i BIC brojeve te poreznim brojevima ako je potrebno.

Nadalje, prijavljeno je da tijela za dostavu u nekim državama članicama naplaćuju dodatne pristojbe uz unaprijed određene naknade. Čini se da je to protivno Uredbi i tijela koja predaju zahtjev nisu sigurna treba li naplaćivati samo unaprijed određen iznos ili se mogu naplaćivati i dodatni troškovi. Možda bi to pitanje trebalo razjasniti u Uredbi.

3.10. Dostava poštom

Dostava pismena poštom predviđena u članku 14. Uredbe jedan je od raznih načina dostave pismena. Svaka država članica može dostavu pismena osobama koje žive u drugoj državi članici obavljati izravno poštom. Takva dostava poštom obavlja se preporučenim putem uz potvrdu primitka ili slično. Komisija je primijetila da je najmanje u jednoj državi članici, kao posljedica doslovnog tumačenja teksta članka, primjena ovog načina dostave ograničena na one slučajeve u kojima je dostava pismena odgovornost države, odnosno, kada je sudovima povjerena provedba zakona sa zadaćom dostave pismena.[28] Na temelju ovog ograničenog tumačenja, stranke kada su odgovorne za izvršenje dostave možda neće moći upotrijebiti ovaj način prekogranične dostave pismena i ne mogu tražiti nadležno tijelo ili osobu da u skladu sa zakonom države članice u kojoj je rezident dostavi pismeno primatelju u inozemstvu u skladu s člankom 14. Uredbe. Komisija smatra da je potrebno ispraviti tekst članka kako bi se izbjeglo dvosmisleno tumačenje i kako bi uporaba poštanske službe za dostavu u prekograničnim predmetima postala svima dostupna.

U studiji za ocjenjivanje prikazano je da se ovaj način dostave često koristi zbog malih troškova i brzine i čak se preferira kao način slanja više od slanja putem tijela za slanje i zaprimanje.[29] Međutim, ipak se javljaju poteškoće u praksi koje imaju negativan utjecaj na učinkovitost ovog načina dostave.

Jedan su problem različita rješenja predviđena u nacionalnim pravilima građanskog postupka prilikom utvrđivanja kruga osoba kojima se može dostaviti pismeno. U određenim državama članicama, u skladu s pravilima građanskog postupka, dostava se mora izvršiti osobno. U drugim državama članicama ima prostora za takozvanu „dostavu drugoj osobi“ kada se pismeno ne uručuje osobno primatelju već drugoj osobi na istoj adresi ili se odlaže u poštanski sandučić ili na određeno mjesto na određeno vrijeme kako bi ga primatelj preuzeo. Slučajevi „dostave drugoj osobi“ predstavljaju valjanu dostavu pismena u skladu sa zakonom zamoljene države članice, ali možda nisu u skladu sa zahtjevima utvrđenim u građanskom postupku države članice tražiteljice. Budući da se pravila o dostavi putem pošte značajno razlikuju u državama članicama, taj problem ozbiljno ugrožava učinkovito korištenje ovog načina dostave.

Drugi problem u vezi s dostavom putem pošte pravni je okvir koji se primjenjuje na poštanske operatore kada izvršavaju dostavu pismena primatelju preporučenom pošiljkom. Javne ili privatne poštanske službe obično primjenjuju vlastita „pravila“ (npr. pravila Svjetske

---

[28] U Francusko je tumačenje potvrđeno kružnim dopisom ministra pravosuđa br. 11-08 D3 od 10. studenoga 2008. (vidi Službeni glasnik Ministarstva pravosuđa od 28. veljače 2009.)

[29] Ukupno 48,6% ispitanika studije priznalo je da često koriste dostavu putem pošte, a 19,4% ih je izjavilo da preferira tradicionalnu metodu putem tijela za slanje i zaprimanje. Vidi uputu u bilješki 7., str. 181.

poštanske unije ili pravila poduzeća koja nude specijalizirane privatne poštanske usluge) na dostavu preporučenih pošiljaka uz potvrdu primitka. Osim toga, poštanski operatori u nekoliko država članica moraju poštivati dodatna pravila u slučajevima kada je pismeno koje se dostavlja sudsko ili drugo službeno pismeno. Poštanski operatori, na primjer, u takvim slučajevima moraju koristiti određene potvrde o dostavi ili moraju u nekoliko navrata pokušati izvršiti dostavu. Dok primjena takvih pravila ne predstavlja probleme kada pismena koja se dostavljaju potječu iz nacionalnih sudova ili tijela s kojima su poštanski operatori upoznati, pravila se možda neće primjenjivati kada poštanski operator ne prepoznaje da se radi o sudskom pismenu. U nekim se slučajevima zakonska pravila primjenjuju samo na pismena koja dostavljaju nacionalni sudovi ili tijela, a ne na pismena koja dostavljaju strani sudovi ili tijela. Zbog toga se dostava na kraju može smatrati nevažećom u skladu sa zakonom države članice podrijetla ili zakonom zamoljene države članice ili čak, ako operator nije prepoznao da se radi o sudskom pismenu u skladu sa oba zakona.

Osim toga, čini se da u praksi postoji opći problem s potvrdama primitka koje se popunjavaju neispravno ili nepotpuno zbog čega nije moguće dostaviti odgovarajući dokaz o važnim činjenicama uspješne ili pokušane dostave.[30] Sudovi u državi članici tražiteljici često ne mogu na temelju povratne potvrde utvrditi kome je izvršena dostava ili kada.

Iz tih je poteškoća u praksi očito da čak i ako se, u skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije (predmet C-473/04 *Plumex*), svi načini slanja predviđeni u Uredbi smatraju jednakim, to u praksi možda nije slučaj. Kako bi se osigurala pravna sigurnost dostave putem pošte te promicao takav način dostave koji je obično povoljniji od drugih načina dostave, treba osigurati da je moguće točno odrediti kome je pismeno dostavljeno i u kojim okolnostima je izvršena dostava. Jedno moguće rješenje tog problema moglo bi biti uvođenje standardnog međunarodnog obrasca potvrde primitka koji će koristiti svi poštanski operatori. Osim toga, možda je potrebno osigurati veći stupanj usklađenosti između pravila o „dostavi drugoj osobi“ u slučajevima prekogranične dostave pismena putem pošte unutar država članica.

3.11. Izravna dostava

U Uredbi je utvrđena mogućnost uporabe izravne dostave pismena kao načina prijenosa (članak 15.). U skladu sa zakonom države članice u kojoj se izvršava dostava, dopušteno je da stranka u postupku izravno izvrši dostavu putem ovlaštenih osoba te države članice.

Ovaj mehanizam dostave pismena nije opće prihvaćen. Situacija je trenutno sljedeća: Izravna dostava

- moguća je u Belgiji, Danskoj, Grčkoj, Francuskoj, Italiji, Cipru, Malti, Nizozemskoj, Portugalu, Finskoj, Švedskoj (u načelu), Ujedinjenoj Kraljevini (Škotska i Gibraltar).

- nije moguća u: Bugarskoj, Češkoj Republici, Estoniji, Španjolskoj, Irskoj, Latviji, Litvi, Mađarskoj, Austriji, Poljskoj, Rumunjskoj, Sloveniji, Slovačkoj, Ujedinjenoj Kraljevini (Engleska, Wales i Sjeverna Irska).

[30]U studiji o ocjenjivanju među najčešćim problemima koje su ispitanici naveli javljaju se nepotpuna potvrda primitka (41,1%) ili potvrda primitka koja nije vraćena (40,6%) ili nečitak potpis (34%(: vidi uputu u bilješki 7, str. 182.

- U Njemačkoj prihvaćanje izravne dostave ovisi o prirodi pismena koja su predmet dostave. Luksemburg dopušta izravnu dostavu na temelju uzajamnosti.

Ovaj je način slanja pismena posebno uspješan u državama članicama u kojima pravosudni službenici vrše dostavu pismena, kao, primjerice, u Francuskoj, Cipru, Grčkoj ili Belgiji. Čini se da druge države članice više oklijevaju s korištenjem ovog načina jer nije jasno tko su pravosudni službenici, državni službenici i druge nadležne osobe iz članka 15. Uredbe te koji su uvjeti dostave u državi članici primateljici. Kontaktni podaci osoba ovlaštenih za izvršavanje izravne dostave nisu navedeni u Pravosudnom atlasu i nije sigurno u kojoj su mjeri te osobe različite od tijela za zaprimanje. U cilju poboljšanja ovog načina dostave, te kako bi on bio prihvatljiv svim državama članicama, treba razmotriti mogućnost povećanja transparentnosti s obzirom na osobe koje mogu vršiti izravnu dostavu te je li potrebno utvrditi minimalne standarde (kao što je slučaj s poštanskom uslugom).

3.12. Odsutnost tuženika

Ukidanjem egzekvature u cilju ostvarenja pravog slobodnog kruženja presuda u Uniji produbljena je europska integracija u području pravosuđa. Bilo bi korisno uskladiti pravila u situacijama kada će sudovi donijeti presudu čak i ako nisu dobili potvrdu o dostavi ili uručenju (članak 19. stavak 2) te rokova za zahtjeve tuženika za oslobođenje od pravnih posljedica isteka roka za ulaganje žalbe (članak 19. stavak 4.). Člankom 19. trenutno je dopušteno državama članicama da daju izjave u tome smislu, čime se ne osigurava ujednačena primjena Uredbe na ključnu točku zaštite prava obrane.

Nadalje, kako bi se izbjegle nejasnoće u vezi s identitetom pismena iz članka 19., potrebno je uskladiti tekst tog članka s tekstom u drugim instrumentima građanskog pravosuđa. U članku 19. spominje se „ sudski poziv ili slično pismeno“, a ostali instrumenti (članak 26. Uredbe (EZ) br. 44/2001)[31] odnose se na „pismeno kojim se pokreće postupak ili ekvivalentno pismeno“,

4. MEĐUNARODNI OKVIR ZA DOSTAVU PISMENA

4.1. Usporedni sporazum s Danskom

Za vrijeme razdoblja izvješćivanja, Vijeće je u 2009. donijelo odluku u kojoj je predviđen postupak za provedbu članka 5. stavka 2. Sporazuma između Europske zajednice i Kraljevine Danske o dostavi sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima[32]. Postupkom je propisan način koordinacije između Danske i Unije u slučaju pregovora o međunarodnim sporazumima koji bi mogli utjecati na ili izmijeniti područje primjene Uredbe.

4.2. Haaška konvencija o dostavi sudskih i izvansudskih pismena iz 1965.

Haaška konvencija o dostavi sudskih i izvansudskih pismena iz 1965. multilateralan je ugovor koji omogućuje dostavu sudskih pismena iz jedne države potpisnice u drugu bez korištenja konzularnih i diplomatskih kanala. Stranke te konvencije su sve države članice, osim Austrije

---

[31] Uredba (EZ) 44/2001 će biti zamijenjena Uredbom (EZ) br. 1215/2012 od 10. siječnja 2015.

[32] Odluka Vijeća od 30. studenoga 2009. (2009/943/EZ) o izmjeni Odluke 2006/326/EZ u vezi s postupkom za provedbu članka 5. stavka 2. Sporazuma između Europske zajednice i Kraljevine Danske o nadležnosti, priznavanju i izvršenju presuda u građanskim i trgovačkim stvarima

i Malte. Haaška konvencija u isključivoj je vanjskoj nadležnosti Unije nakon donošenja uredbi iz 2000. i 2007.

Budući da bi bilo u interesu Unije da sve države članice primjenjuju Haašku konvenciju, potrebno je ovlastiti Austriju i Maltu da pristupe Konvenciji u interesu Unije. Unija ne može pristupiti samoj Konvenciji jer je Konvencijom predviđeno samo pristupanje država, a ne regionalnih organizacija za ekonomsku integraciju, kao što je EU. Pristupanjem Austrije i Malte omogućila bi se primjena ujednačenih pravila o dostavi u sporovima koji uključuju tuženike iz trećih zemalja pred sudovima u državama članicama. Tim pristupanjem ispunila bi se politička obveza Unije koju je ona preuzela u trenutku pristupanja Unije Haaškoj konferenciji o privatnom međunarodnom pravu u 2007. u cilju promicanja haaških instrumenata. Komisija je predložila da se Malti i Austriji odobri pristupanje Konvenciji 6. lipnja 2013.[33].

4.3. Odnosi s Norveškom, Švicarskom i Islandom (države Konvencije iz Lugana)

Komisija je preporučila Vijeću u 2012. da odobri pregovore za sklapanje sporazuma o dostavi pismena s državama koje su ugovorne stranke Konvencije iz Lugana iz 2007., odnosno s Norveškom, Švedskom i Islandom. Sporazum bi osigurao veći stupanj pravosudne suradnje ubrzavanjem i pojednostavljivanjem dostave pismena između država članica EU-a i tih država. Osim toga, time bi se podržala učinkovita provedba Konvencije iz Lugana iz 2007. u kojoj dostava pismena predstavlja važan element zaštite prava tuženika u slučaju ogluhe te kod priznavanja i izvršenja presuda.

5. ZAKLJUČAK

Nadležna tijela država članica Uredbu uglavnom primjenjuju na zadovoljavajući način. Međutim, uslijed sve veće pravosudne integracije država članica na vidjelo su izašla ograničenja postojećeg teksta Uredbe. U svjetlu uloge Uredbe u okviru pravosudne suradnje u građanskim stvarima, posebno u svjetlu ukidanja egzekvature, treba razmotriti mogućnost dublje integracije u Uniji, primjerice putem minimalnih standarda o dostavi. Nadalje, iako su postupno smanjena kašnjenja u prekograničnoj dostavi, potrebno je dalje raditi na učinkovitoj provedbi sudskih postupaka u Europi.

Cilj je ovog izvješća potaknuti opsežnu javnu raspravu o ulozi Uredbe o dostavi u području građanskog pravosuđa u Uniji te o načinima za daljnje poboljšanje dostave pismena.

[33] COM(2013) 338 završna verzija.

Prilog 1.

Prosječni vremenski okvir za izvršenje zahtjeva tijela za slanje i zaprimanje na temelju usporedbe stanja za vrijeme primjene Uredbe 1348/2000 i Uredbe 1393/2007[34]

Država članica	Tijela	Uredba 1348/2000	Uredba 1393/2007	Vrijeme izvršenja zahtjeva
AUSTRIJA	Primanje	1 - 3 mjeseca	1 - 2 mjeseca	+
	Slanje	-1 mjesec	-1 mjesec	=
BELGIJA	Primanje	1 - 3 mjeseca	1 - 2 mjeseca	+
	Slanje	---	---	
FINSKA	Primanje	1 - 3 mjeseca	1 mjesec	+
	Slanje	2 - 6 mjeseci	1 mjesec	+
FRANCUSKA	Primanje	1 - 2 mjeseca	2 - 4 mjeseca	-
	Slanje	---	1 mjesec	
NJEMAČKA	Primanje	1 - 3 mjeseca	1 - 2 mjeseca	+
	Slanje	1 - 2 mjeseca	1 - 2 mjeseca	=
GRČKA	Primanje	2 - 6 mjeseci	3 - 4 mjeseca	+
	Slanje	-1 mjesec	-1 mjesec	=
IRSKA	Primanje	2 - 3 mjeseca	2 - 3 mjeseca	=
	Slanje	-1 mjesec	-1 mjesec	=
ITALIJA	Primanje	2 - 3 mjeseca	3 - 6 mjeseci	-
	Slanje	2 - 3 mjeseca	2 - 3 mjeseca	=
LUKSEMBURG	Primanje	1 - 2 mjeseca	1 - 2 mjeseca	=
	Slanje	---	1 - 2 mjeseca	
PORTUGAL	Primanje	1 - 6 mjeseci	2 - 3 mjeseca	+
	Slanje	---	9 mjeseci	-
ŠPANJOLSKA	Primanje	2 - 6 mjeseci	3 - 5 mjeseci	=
	Slanje	1 - 2 mjeseca	1 - 4 mjeseca	-
ŠVEDSKA	Primanje	1 - 2 mjeseca	---	=
	Slanje	-1 mjesec	---	=

[34] Na temelju podataka koje su mjerodavna tijela dostavila za studiju o primjeni Uredbe (EZ) br. 1939/2007 o dostavi sudskih i izvansudskih pismena u građanskim i trgovačkim stvarima, završno izvješće iz 2012.

Prilog 2.

	JEZIK PRIJAVLJEN ZA PRIMANJE ZAHTJEVA																		
	EN	**DE**	**FR**	**ES**	**IT**	**DU**	**BG**	**SK**	**CZ**	**FI**	**LT**	**LV**	**PL**	**PT**	**RO**	**SE**	**SL**	**DA**	**GR**
AT	x	x																	
BE	x	x	x			x													
BG	x		x				x												
CY	x																		x
CZ	x	x						x	x										
DK	x		x															x	
ES	x		x	x										x					
FI	x									x						x			
FR	x	x	x	x	x														
DE	x	x																	
EL	x		x																x
HU	x	x	x																
IE[35]	x																		
IT	x		x		x														
LV	x											x							
LT	x		x								x								
LU		x	x																
MT	x																		
NL	x	x																	
PL	x	x											x						
PT	x			x										x					
RO	x		x												x				
SK	x								x										
SI	x																x		
SE	x															x			
UK	x		x																

[35] Irska prihvaća primanje pismena na galskom.